

Когато стигнах до лодките, Слави пожела да се разходи по рѣката. Другарьтъ му се отказа и се върна при гоститѣ, а Слави влѣзе въ една лодка и бързо бързо съ спусна по рѣката. Той бѣше до скоро занятъ съ уроци въ училището и сега имаше ваканция, за това той весело караше лодката и пѣяше.

Изведнѣжъ той забѣлѣжи два прѣдмета да се люлѣхтъ върху водата. Човѣкъ би помислилъ, че това сж двѣ розови китки. Той се опита да истегли тѣзи двѣ китки, но въ сжщото врѣме той чу глухъ викъ. Сърцето му затупа силно: стори му се да позна, че тѣзи двѣ китки бѣхж шапкитъ на двѣтъ му сестричета, та че и гласътъ като да му бѣ познатъ. Той позна всичко. Той видѣ на нѣколко крачки отъ него и праздната лодка. . . .

— Ахъ, Анке, Радке! Какво сте направили! Ахъ, тѣ сж изгубени, тѣ сж изгубени! — викаше Слави и грабѣше бързо съ лопатитѣ да ги търси изъ водата. Той гледаше на около и викаше, той си приказваше и плачеше . . .

На едно мѣсто той съгледа дрѣхата на сестричето си. Слави съ голѣми усилия достигна до тѣхъ. Отслаб-